

seznaťi, že strany jsou manželé, aspoň bývalí manželé. Při rozhodování o této věci nejde o to, zda nárok nynější dlužnice vůbec podléhá exekuci (§ 291 čís. 2 ex. ř.), nýbrž především o to, zda je tato exekuce na její pohledávku z výživného přípustná. Při posuzování této otázky jest se obíratí právní povahou výživného. Muž jest povinen poskytovatí manželce podle svého jmění slušnou výživu (§ 91 obč. zák.). Její majetkové poměry jsou při tom nerozhodné. Výživu jest poskytovatí z pravidla v domácnosti in natura, v penězích tehdy, když společná domácnost jest z jakékoli příčiny zrušena, aniž by tím byl zrušen nárok na výživu (Mayr Bürg. R. II § 456, b). V tomto případě jest z exekučního návrhu a z dovolacího rekursu zřejmo, že tento nárok nezanikl, naopak byl soudním smírem, tedy smlouvou, upraven. Povinnost dlužníkovy plniti, k čemu se takovouto smlouvou zavázal, může zaniknouti smrtí oprávněné, smlouvou, kterou by byla původní smlouva zrušena, nebo výrokem soudu, kterým by byl nárok na výživné prohlášen za zrušený. Podle spisů se nic takového nestalo. Jinak jest muž povinen platiti vyživovací příspěvky bez ohledu na to, že snad má vzájemné pohledávky, neboť právo manželky nepozbylo povahy nároku na výživu podle § 91 obč. zák. To vysvitne ještě jasněji z toho, srovná-li se nárok manželčin s obdobnými nároky manželských nebo nemanželských dětí (§§ 141, 166 obč. zák.). Nebude přece lze vážně tvrditi, že otec bude smětí odepírati dítěti výživu proto, že má proti němu pohledávku. Provedení exekuce na výživné dlužnice by v tomto případě znamenalo nucené započtení a tím odepření poskytování výživy až do uhrazení mužovy pohledávky, což by se naprosto přičilo právní povaze nároku na výživu. Tak rozhodl bývalý nejvyšší soud vídeňský v rozhodnutí ze dne 22. března 1881 čís. 1639 (rep. nál. čís. 106 Gl. U. čís. 8335) a důvody jeho rozhodnutí mají do dneška též význam jako v době vydání. Tento nejvyšší soud se k nim připojil v rozhodnutí sb. n. s. č. 7746, a trvá na názorech tam projevených. Rekursní soud tudíž nepochybil, prohlásiv za nepřipustnou exekuci ku vydobytí útratové pohledávky vymáhajícího věřitele na vzájemnou pohledávku dlužnice na výživné.

Čís. 9692.

Exekuci pro dlužné příspěvky okresní nemocenské pojišťovny lze odložití.

(Rozh. ze dne 28. února 1930, R I 106/30).

Proti exekuci na základě vykonatelného výkazu nedoplatků okresní nemocenské pojišťovny podal dlužník žalobu, jíž se domáhal zrušení povolení exekuce, tvrdě, že jde o náhradní nárok pojišťovny podle § 246 zák. čís. 221/24. K návrhu dlužníka povolil soud první stolice odklad exekuce, rekursní soud zamítl návrh na odklad exekuce.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud nepovolil odklad exekuce proto, že podle jeho názoru nelze povolit odklad u pohledávek nemocenské pojišťovny, ježto dobytí těchto pohledávek nemůže býti oddalováno, má-li pojišťovna dostáti svým povinnostem. S tímto důvodem rekursního soudu pro zamítnutí žádaného odkladu nelze souhlasiti. Podle § 175 zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. jest platební výměr o pojistném vykonatelným již po uplynutí patnácti dnů od doručení a podle § 161 téhož zákona není povinnost platiti pojistné závislá na tom, že byl příspěvek vyměřen, že nabyl platební výměr právní moci. Tím však není řečeno, že exekuci pro dlužné příspěvky nelze odložit a že odklad exekuce pro pohledávky nemocenské pojišťovny jest, jak za to má rekursní soud, vyloučen. Podle § 175 poslední odstavec zákona čís. 221/24 v doslovu zákona ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n. povolují a vykonávají exekuci pro dlužné nemocenské pojistné soudy a platí tudíž pro exekuci exekuční řád, tudíž i jeho ustanovení o odkladu exekuce (§§ 42 a násl. ex. ř.). Odklad exekuce u příspěvků nemocenských nelze vyloučiti, uváží-li se, že ani u daní a u veřejných dávek, jimž jsou v mnohém nemocenské příspěvky na roveň postaveny, (srovnej na příklad § 173 zákona čís. 221/24) a u nichž by se týměž, ba i větším právem mohlo říci, že přesné jejich plnění jest nutné hledíc k povinnostem a úkolům státu, není odklad vyloučen, naopak co se týče berní exekuce výslovně v § 358 a 360 zákona ze dne 15. června 1927 čís. 76 sb. z. a n. připuštěn. V případě, o který jde, podal povinný proti exekuci, povolené proti němu na základě vykonatelného výkazu nedoplatku pojišťovně, žalobu, v níž tvrdí, že nejde o dlužné nemocenské příspěvky, nýbrž o náhradní nárok pojišťovny podle § 246 pojišťovacího zákona čís. 221/24, takže prý pojišťovna výkaz nedoplatků vydati ani oprávněna nebyla, pokud se týče, že na základě dotyčného výkazu exekuci nebylo povolit, a navrhuje na základě toho, by povolení exekuce bylo zrušeno. Touto žalobou, jejíž přípustnost v řízení o odkladu nelze řešiti, dán jest důvod pro odklad exekuce (§§ 39, 42 ex. ř.) a, co se týče dalšího předpokladu pro odložení exekuce, totiž hrozící neodvratitelné nebo těžko napravitelné újmy (§ 44 ex. ř.), jest splněn i tento předpoklad, neboť nařízena jest již dražba a mohlo by se státi, že by zabavené předměty byly prodány pod cenou (sb. n. s. 7842). Této újmy nevyvází povinnost pojišťovny podle § 174 zák. 221/24 vrátiti pojistné neprávem přijaté. Nepovolení odkladu rekursním soudem není opodstatněno.

Čís. 9693.

Převzetím pohledávek na srážku z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost převzaté pohledávky nezanikají, nýbrž převzetí má jen v zápětí, že vydražitel vstupuje na místo posavadního dlužníka a tento se závazku sprostřuje.